

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2251/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Даринка Анђелић, адвокат из ..., против тужених Града Суботице, кога заступа Градско правобранилаштво и „Јавног предузећа за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица“ из Суботице, чији је пуномоћник Бранко Крстајић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог Јавног предузећа за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3620/18 од 04.10.2018. године, у седници одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог „Јавног предузећа за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3620/18 од 04.10.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог „Јавног предузећа за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица“ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3620/18 од 04.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 1113/2016 од 16.04.2018. године, тужбени захев је делимично усвојен, па су првим ставом изреке обавезани тужени да тужиљи солидарно исплате на име накнаде нематеријалне штете за претрпљени страх износ од 200.000,00 динара, за претрпљене физичке болове износ од 280.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности 400.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 48.000,00 динара, укупно 928.000,00 динара, све са законском затезном каматом од пресуђења, до коначне исплате. Другим ставом изреке, тужбени захтев да се обавезу тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате за претрпљени страх преко досуђеног износа од 200.000,00 динара до захтеваног износа од 300.000,00 динара, за претрпљене физичке болове преко досуђеног износа од 280.000,00 динара до захтеваног износа од 300.000,00 динара, за душевне болове због наружености преко досуђеног износа од 48.000,00 динара до захтеваног износа од 300.000,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења, до коначне исплате, је одбијен. Трећим ставом изреке,

обавезани су тужени да тужилји солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 166.330,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3620/18 од 04.10.2018. године, првим ставом изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужених и првостепена пресуда потврђена. Другим ставом изреке, одбијени су захтеви праничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени „Јавно предузеће за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица“ је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку, а ради разматрања питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласни РС“ бр. 72/11 ... 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака, а побијана другостепена пресуда је у складу са судском праксом и правним схватањима. Осим тога, ревизија је усмерена на разрешење чињеничног питања конкретног спора, а указивањем на постојање одговорности тужилје за насталу штету и примену правила о терету доказивања, заправо се оспорава утврђено чињенично стање и висина досуђене накнаде штете, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради разматрања правних питања од општег интереса, као и уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 25.11.2016. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 928.000,00 динара.

Пошто вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија туженог „Јавног предузећа за управљање путевима, урбанистичко планирање и становање Суботица“ није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**